

ВИСНОВОК
Міністерства юстиції України
за результатами правової експертизи
проекту Закону України «Про електричне та електронне обладнання
та відходи електричного та електронного обладнання»

Загальна підсумкова оцінка: відповідний із зауваженнями щодо недотримання вимог нормопроєктувальної техніки.

Розробник

Міністерство захисту довкілля та природних ресурсів України.

Правові підстави схвалення акта

Стаття 93 Конституції України, згідно з якою право законодавчої ініціативи у Верховній Раді України належить Президентові України, народним депутатам України та Кабінету Міністрів України.

Антикорупційна експертиза

У проєкті акта відсутні корупціогенні фактори.

Оцінка відповідності проєкту акта законодавства Конституції та законам України, іншим актам законодавства

Відповідний (чек-лист 1).

Висновок щодо відповідності положенням Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та практиці Європейського суду з прав людини додається.

Оцінка відповідності проєкту акта законодавства принципу недискримінації (антидискримінаційна експертиза)

Відповідний (чек-лист 2).

Оцінка відповідності проєкту акта законодавства вимогам нормопроєктувальної техніки

Невідповідний (чек-лист 3).

Оцінка відповідності проєкту акта законодавства принципу забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків

Відповідний (чек-лист 4).

Оцінка відповідності проєкту міжнародного договору України, який пропонується схвалити (підписати) згідно з проєктом акта законодавства, Конституції та законам України

Проект акта не є проєктом акта законодавства, яким пропонується схвалення (підписання) проєкту міжнародного договору України (чек-лист 5).

Правову експертизу проведено

Управління цивільного та комерційного права Департаменту приватного права.

Міністр юстиції

Денис МАЛЮСЬКА

Мар'яна Дармограй 271 15 85

Оцінка відповідності проєкту Закону України «Про електричне та електронне обладнання та відходи електричного та електронного обладнання» Конституції та законам України, іншим актам законодавства

Підсумкова оцінка: відповідний.

Критерії оцінки:

1	<i>Проект акта відповідає Конституції України</i>	так
2	<i>Проект акта відповідає чинним міжнародним договорам України, стандартам Ради Європи у сфері демократії, верховенства права та прав людини, положенням Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод з урахуванням практики Європейського суду з прав людини</i>	так
3	<i>Проект акта відповідає законам України / узгоджується із законами України</i>	так
4	<i>Проект акта відповідає актам Президента України / узгоджується із актами Президента України</i>	–
5	<i>Проект акта узгоджується з актами такої ж юридичної сили</i>	так
6	6.1. На виконання підпункту 1 пункту 8 розділу «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про адміністративну процедуру» (далі – Закон № 2073), доручення Прем'єр-міністра України Дениса Шмигала від 23 червня 2022 року № 14838/1/1-22 було розроблено та прийнято Верховною Радою України в першому читанні проєкт Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів у зв'язку з прийняттям Закону України «Про адміністративну процедуру» (реєстр. № 10161) (далі – проєкт Закону № 10161), який містить зміни, зокрема, до законів України «Про технічні регламенти та оцінку відповідності», «Про охорону навколишнього природного середовища», «Про державний ринковий нагляд і контроль нехарчової продукції». На цей час робочою групою з опрацювання та підготовки до другого читання проєкту Закону № 10161, утвореною Комітетом Верховної Ради України з питань організації державної влади, місцевого самоврядування, регіонального розвитку та містобудування, проводиться робота щодо його доопрацювання, у тому числі шляхом доповнення його змінами до законів України, які не були предметом розгляду у першому читанні, а саме: «Про управління відходами», «Про захист прав споживачів». 6.2. Під час проведення правової експертизи проєкту Закону України «Про електричне та електронне обладнання та відходи електричного та електронного обладнання» (далі – проєкт Закону) виявлено ризики недотримання процедури підготовки проєкту акта, визначеної Регламентом Кабінету Міністрів України, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 18 липня 2007 року № 950, в частині подання погоджень усіх заінтересованих органів, зокрема висновку Мінфіну, погоджень Міноборони, МВС, ЗСУ, державних (військових) адміністрацій, органів місцевого самоврядування. Крім того, проєкт Закону потребує висловлення позиції Урядового офісу координації європейської та євроатлантичної інтеграції на предмет повноти реалізації у законопроекті положень Директиви Європейського парламенту та Ради № 2012/19/ЄС від 04 липня 2012 року «Про відходи електричного та електронного обладнання», оскільки згідно з пояснювальною запискою до проєкту Закону підписанням Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, ратифікованої Законом України від 16 вересня 2014 року № 1678-VII, Україна взяла на себе зобов'язання з впровадження положень Директиви Європейського парламенту та Ради № 2008/98/ЄС від 19 листопада 2008 року «Про відходи та скасування деяких директив» у національне законодавство, а джерелом права Європейського Союзу <i>acquis</i> ЄС, яке регулює правовідносини у сфері управління електричним та електронним обладнанням і відходами електричного та електронного обладнання є вказана Директива № 2012/19/ЄС	

Оцінка відповідності проєкту Закону України «Про електричне та електронне обладнання та відходи електричного та електронного обладнання» принципу недискримінації (антидискримінаційна експертиза)

Підсумкова оцінка: відповідний.

Критерії оцінки:

1	<i>При підготовці проєкту акта:</i>	
1.1	забезпечено відсутність положень, які створюють ситуацію, за якої особа та/або група осіб за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, віку, інвалідності, етнічного та соціального походження, громадянства, сімейного та майнового стану, місця проживання, мовними ознаками, іншими ознаками, які були, є та можуть бути дійсними або припущеними, зазнає обмеження у визнанні, реалізації або користуванні правами і свободами в будь-якій формі, встановленій Законом України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні», крім випадків, коли таке обмеження має правомірну, об'єктивно обґрунтовану мету, способи досягнення якої є належними та необхідними	так
1.2	забезпечено відсутність положень щодо дискримінації з боку державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, юридичних осіб публічного та приватного права, а також фізичних осіб у формі: прямої дискримінації; непрямої дискримінації; підбурювання до дискримінації; пособиництва у дискримінації; утиску	так
1.3	дотримано принципу недискримінації у сфері громадсько-політичної діяльності; державної служби та служби в органах місцевого самоврядування; правосуддя; трудових відносин, у тому числі застосування роботодавцем принципу розумного пристосування; охорони здоров'я; освіти; соціального захисту; житлових відносин; доступу до товарів і послуг; інших сферах суспільних відносин, а саме – забезпечено: рівність прав і свобод осіб та/або груп осіб; рівність перед законом осіб та/або груп осіб; повагу до гідності кожної людини; рівні можливості осіб та/або груп осіб	так
2	<i>Запропоновані проєктом акта позитивні дії мають правомірну, об'єктивно обґрунтовану мету, спрямовану на усунення юридичної чи фактичної нерівності у можливостях для особи та/або групи осіб реалізовувати на рівних підставах права і свободи, надані їм Конституцією і законами України</i>	так
3	<i>Внаслідок прийняття акта неможливе в короткостроковій або довгостроковій перспективі погіршення/ послаблення: забезпечення рівності прав і свобод осіб та/або груп осіб; забезпечення рівності перед законом осіб та/або груп осіб; поваги до гідності кожної людини; забезпечення рівних можливостей осіб та/або груп осіб</i>	так

Оцінка відповідності проєкту Закону України «Про електричне та електронне обладнання та відходи електричного та електронного обладнання» вимогам нормопроєктувальної техніки

Підсумкова оцінка: невідповідний.

Критерії оцінки:

1	<i>Проект акта відповідає вимогам нормопроєктувальної техніки</i>	ні
1.1	чи відповідає назва проєкту акта його змісту	
1.2	чи відповідає проєкт акта вимогам щодо виду нормативно-правового акта	
1.3	чи дотримано вимог щодо вичерпності охоплення кола питань, що належать до предмета правового регулювання проєкту акта	ні
1.4	чи не виходить зміст проєкту акта за межі предмета його правового регулювання	
1.5	чи дотримано вимог щодо зменшення до мінімуму кількості актів з одного питання	
1.6	чи дотримано вимог щодо неприпустимості повтору нормативних положень, визначених раніше прийнятими актами	ні
1.7	чи дотримано вимог щодо узгодженості положень проєкту акта з актами законодавства	ні
1.8	чи дотримано вимог внесення змін до актів законодавства, визнання їх такими, що втратили чинність, або скасування	
1.9	чи дотримано вимог правил нормопроєктувальної техніки щодо посилань на інші акти законодавства	ні
1.10	чи дотримано вимог щодо написання найменувань органів державної влади, інших державних органів, підприємств, установ та організацій	
1.11	чи дотримано вимог щодо зазначення джерел опублікування актів законодавства	
1.12	чи є проєкт акта логічно послідовним з точки зору викладу тексту акта	ні
1.13	чи дотримано вимог щодо взаємозв'язку нормативних положень та структури проєкту акта	ні
1.14	чи дотримано вимог щодо належної ясності викладу, точності, лаконічності та доступності мови проєкту акта	ні
1.15	чи дотримано вимог щодо неприпустимості в проєкті акта суперечності смислового плану	ні
1.16	чи дотримано вимог щодо термінології нормативно-правового акта	ні
1.17	чи дотримано вимог стосовно стилю і викладу тексту проєкту акта	ні
1.18	чи дотримано вимог щодо правил застосування слів іноземного походження	
1.19	чи дотримано вимог щодо відсутності в проєкті акта значної кількості винятків із загальних правил	
1.20	чи дотримано інших вимог нормопроєктувальної техніки	ні

Обґрунтування зазначених невідповідностей (неузгодженостей):

№ з/п	Положення проєкту акта	Обґрунтування невідповідності (неузгодженості)	Пропозиція щодо усунення невідповідностей (неузгодженостей)
1 (1.7)	До назви проєкту Закону України «Про електричне та електронне обладнання та відходи електричного та електронного обладнання»	Відповідно до пояснювальної записки до проєкту Закону джерелом права Європейського Союзу <i>acquis</i> ЄС, яке регулює правовідносини у сфері управління електричним та електронним обладнанням і відходами електричного та електронного обладнання, є <i>Директива Європейського парламенту та Ради № 2012/19/ЄС від 04 липня 2012 року «Про відходи електричного та електронного обладнання»</i> (далі – Директива № 2012/19/ЄС). Пунктом 1779³ Плану заходів з виконання Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію з ЄС), затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25 жовтня 2017 року № 1106, передбачено прийняття національного законодавства у сфері управління окремими потоками відходів відповідно до права ЄС, зокрема Директива № 2012/19/ЄС. Таким чином, цей законопроект доповнює загальне законодавство України, зокрема Закон України «Про управління відходами», в частині управління ВЕЕО та розроблений з врахуванням основних вимог Директиви № 2008/98/ЄС та Директиви № 2012/19/ЄС. При цьому згідно зі статтею 1 Директиви № 2012/19/ЄС ця Директива визначає заходи для захисту навколишнього природного середовища та здоров'я людей шляхом запобігання або зменшення негативного впливу <i>від утворення відходів електричного та електронного обладнання (ВЕЕО) та управління такими відходами</i>, а також зменшення загального впливу та підвищення ефективності використання ресурсів відповідно до статей 1 та 4 Директиви № 2008/98/ЄС, сприяючи таким чином сталому розвитку. Також пунктом 439 Плану пріоритетних дій Уряду на 2024 рік, затвердженого розпорядженням Кабінету Міністрів України від 16 лютого 2024 року № 137, передбачена розробка Кабінетом Міністрів України законопроекту про відходи електричного та електронного обладнання, а пунктом 23 Плану законопроектної роботи Верховної Ради України на 2024 рік, затвердженого постановою Верховної Ради України від 06 лютого 2024 року № 3561-IX, – розгляд відповідного законопроекту. У зв'язку з цим, що проєкт Закону спрямований саме на імплементацію Директиви № 2012/19/ЄС <i>про відходи електричного та електронного</i>	Назва проєкту Закону потребує перегляду та доопрацювання з урахуванням наведеного

		<i>обладнання, назву доцільно передбачити в такій же редакції</i>	
2 (1.3, 1.13)	У цілому до змісту і структури проекту Закону та в частині «сфери управління електричним та електронним обладнанням»	1. За усталеною практикою нормотворення структура законопроекту повинна забезпечувати послідовне логічне викладення нормативного матеріалу, його доступність для огляду та тим самим сприяти правильному його розумінню, а отже, і застосуванню. У свою чергу аналіз змісту та структури проекту Закону, зокрема в частині стилю і викладу тексту, свідчить, що деякі його положення викладено у спосіб, що є непритаманним для нормативно-правового акта вищої юридичної сили. Наприклад, варто звернути увагу на розділ II проекту Закону, який має назву «Суб'єкти у сфері управління ЕЕО та ВЕЕО» та з огляду на обумовлений предмет його правового регулювання мав би містити перелік відповідних суб'єктів, їх правовий статус – права, обов'язки, відповідальність (за потреби) в межах предмета правового регулювання цього проекту Закону. Натомість назви та зміст статей вказаного розділу проекту Закону переважно обмежуються лише вказівкою на відповідного суб'єкта – органи місцевого самоврядування, виробники ЕЕО, суб'єкти господарювання у сфері управління ВЕЕО, організації розширеної відповідальності виробника та не містять належної конкретизації їх прав, обов'язків або механізмів їх реалізації (відсиловних норм тощо). Так, наприклад: - пунктом 1 частини першої статті 7 «Органи місцевого самоврядування» проекту Закону пропонується передбачити, що органи місцевого самоврядування забезпечують надання послуг споживачам з приймання ВЕЕО від приватних домогосподарств, окремо від інших відходів, у пунктах роздільного збирання побутових відходів. При цьому аналіз положень проекту Закону не виявив, на яких засадах забезпечуватиметься надання таких послуг органами місцевого самоврядування. - Згідно з пунктом 4 частини першої згаданої статті органи місцевого самоврядування ведуть облік ВЕЕО, що збираються на території відповідної сільської, селищної, міської територіальної громади та операцій з їх оброблення на основі інформації, наданої організаціями розширеної відповідальності виробника. Водночас проект Закону не передбачає механізму реалізації такого обов'язку органом місцевого самоврядування; - частина друга статті 10 «Споживачі» проекту Закону передбачає низку <i>обов'язків споживачів</i> (розміщувати ВЕЕО лише в місцях приймання або роздільного збирання, встановлених виробниками, органами місцевого самоврядування або суб'єктами господарювання у сфері управління відходами; уникати викидання ВЕЕО до змішаних побутових відходів та навколишнього природного середовища; передавати ВЕЕО суб'єктам господарювання, які мають дозвільні документи на здійснення операцій у сфері управління відходами).	Проект Закону потребує перегляду та суттєвого доопрацювання, зокрема в частині визначення чіткої сфери регулювання відносин, та приведення у відповідність до правил нормопроєктування змісту та структури

		Водночас проєкт Закону, закріплюючи такі обов'язки, не наповнений відповідними кореспондуючими нормами щодо юридичних наслідків у разі їх настання. Крім того, згідно з частиною третьою статті 10 проєкту Закону споживачі ЕЕО, іншого ніж ЕЕО від приватних домогосподарств, у якого закінчився термін експлуатації, <i>покривають витрати на збирання та оброблення ВЕЕО</i> у випадку, якщо воно не є результатом введення в обіг продукції зареєстрованого виробника або споживач не купує нове ЕЕО. Однак проєкт Закону не визначає механізму покриття витрат на збирання та оброблення ВЕЕО споживачами, що не відповідає принципу юридичної визначеності та не забезпечує прогнозованості та передбачуваності правовідносин; - підпунктом «г» пункту 1 частини другої статті 38 проєкту Закону пропонується передбачити застосування до виробників ЕЕО відповідальності за ненадання інформації або надання недостовірної інформації <i>на запит центрального органу виконавчої влади</i>, що реалізує державну політику у сфері управління відходами. Однак стаття 8 «Виробники ЕЕО» проєкту Закону не закріплює кореспондуючого обов'язку виробників щодо надання такої інформації на запити центральних органів виконавчої влади. Таким чином, такий підхід у цілому не забезпечує структурованості положень у проєкті Закону та їх взаємозв'язку для цілей правозастосування. Про недоліки у змісті та структурі проєкту Закону свідчать також інші зауваження та застереження, викладені у цьому висновку. 2. Згідно з преамбулою проєкту Закону <i>цей Закон визначає правові, економічні і організаційні засади у сфері управління електричним та електронним обладнанням та відходами електричного та електронного обладнання</i> для забезпечення екологічної безпеки, запобігання їх негативному впливу на здоров'я людей та навколишнє природне середовище шляхом запровадження системи розширеної відповідальності виробника, встановлення роздільного збирання та рециклінгу відходів електричного та електронного обладнання, контролю за їх утворенням і обробленням, та повернення в економічний обіг вторинної сировини. Пунктами 18 та 19 частини першої статті 1 проєкту Закону надається визначення поняттям «управління ВЕЕО» – це комплекс заходів із приймання, збирання, перевезення, відновлення та видалення ВЕЕО, які не можуть бути відновлені, а також «управління ЕЕО» – це комплекс заходів із <u>проектування, виробництва, маркування та введення в обіг ЕЕО</u>. Водночас варто враховувати, що цей законопроект з огляду на обґрунтування, наведені у пояснювальній записці, розроблено в межах виконання зобов'язань за	
--	--	---	--

		Угодою про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з другої, зокрема, з метою імплементації <i>Директиви № 2012/19/ЄС, яка охоплює питання відходів електричного та електронного обладнання</i>. Аналіз змісту проекту Закону свідчить, що його положення, які встановлюють вимоги, зокрема, щодо маркування електричного та електронного обладнання (далі – ЕЕО), введення в обіг ЕЕО, контролю за дотриманням законодавства у сфері управління ЕЕО та відходами електричного та електронного обладнання (далі – ВЕЕО), мають всі ознаки технічного регулювання. У зв'язку з цим слід зауважити, що на цей час правові та організаційні засади розроблення, прийняття та застосування технічних регламентів і передбачених ними процедур оцінки відповідності, а також здійснення добровільної оцінки відповідності регулюються Законом України «Про технічні регламенти та оцінку відповідності» (далі – Закон про технічні регламенти). Так, відповідно до Закону про технічні регламенти: технічне регулювання – це правове регулювання відносин у сфері визначення та виконання обов'язкових вимог до характеристик продукції або пов'язаних з ними процесів та методів виробництва, а також перевірки їх додержання шляхом оцінки відповідності та/або державного ринкового нагляду і контролю нехарчової продукції чи інших видів державного нагляду (контролю); технічний регламент – це нормативно-правовий акт, в якому визначено характеристики продукції або пов'язані з ними процеси та методи виробництва, включаючи відповідні адміністративні положення, додержання яких є обов'язковим. Він може також включати або виключно стосуватися вимог до термінології, позначень, пакування, маркування чи етикетування в тій мірі, в якій вони застосовуються до продукції, процесу або методу виробництва. (абзаци тридцять восьмий та тридцять дев'ятий частини першої статті 1). Відповідно до частин четвертої, п'ятої статті 9 Закону про технічні регламенти останні затверджуються законами, актами Кабінету Міністрів України відповідних державних органів та міністерств, визначених частиною третьою статті 8 цього Закону. Технічні регламенти, якими передбачене застосування процедур оцінки відповідності, затверджуються законами або актами Кабінету Міністрів України. Нормативно-правовий акт, що має визначені цим Законом ознаки технічного регламенту, вважається технічним регламентом незалежно від використання в назві такого акта слів «технічний регламент». Тобто з огляду на пропоновану проектом Закону сферу регулювання відносин, пов'язаних з управлінням ЕЕО, проект Закону у розумінні Закону про технічні регламенти є технічним регламентом і має враховувати вимоги до змісту, форми та структури технічних регламентів, визначені у статті 10 Закону про технічні	
--	--	---	--

	регламенти, якою, зокрема, передбачено, що, у разі якщо технічний регламент розробляється на основі акта законодавства Європейського Союзу, зміст, форма та структура такого технічного регламенту повинні максимально повно і точно відповідати змісту, формі та структурі відповідного акта законодавства Європейського Союзу з урахуванням можливості врегулювання конкретних суспільних відносин нормами актів законодавства України. Враховуючи вищевикладене, проєкт Закону має повною мірою відображати положення Директиви 2012/19/ЄС. Однак його комплексний аналіз дає підстави прийти до висновку про відсутність повноти такого відображення. 3. Також згідно з абзацом першим частини першої статті 2 проєкту Закону цей Закон <i>регулює відносини, пов'язані з введенням в обіг ЕЕО та управлінням БЕЕО</i>, стаття 3 визначає <i>законодавство у сфері управління БЕЕО</i>, а стаття 4 <i>принципи державної політики у сфері управління БЕЕО</i>. Разом з тим розділ III проєкту Закону має назву «Введення в обіг ЕЕО», однак аналіз його положень свідчить, що розробник у ньому намагався розкрити й інші складові пропонованого ним значення терміна «управління ЕЕО», зокрема маркування. У зв'язку з цим з метою дотримання правил нормопроєктувальної техніки в частині належної ясності викладу, точності опису, які базуються на правильному та професійно грамотному доборі слів і словосполучень (термінів), лаконічності і доступності мови актів, а також шляхом попереднього обдумування змісту та правильності компонування проєкту акта насамперед, необхідно визначитися та чітко окреслити сферу(и) відносин, регулювання яких планується охопити проєктом Закону. До того ж у тексті проєкту Закону необхідно забезпечити коректне застосування слів «управління ЕЕО» залежно від пропонованих положень статей та з огляду на наведене значення цього поняття для цілей законопроєкту. Наприклад, в абзаці першому частини першої статті 2, абзаці першому частини першої статті 4 слова «з введенням в обіг ЕЕО» та «введення в обіг» варто замінити на «управління ЕЕО» (у т.ч. у необхідному відмінку) й не ототожнювати з поняттям «введення в обіг», що відповідно до Закону про технічні регламенти означає надання продукції на ринку України в перший раз (абзац третій частини першої статті 1). 4. Окремо звертаємо увагу на посилання у проєкті Закону на Технічний регламент обмеження використання деяких небезпечних речовин в електричному та електронному обладнанні, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 10 березня 2017 року № 139 (далі – Технічний регламент), – пункт 1 частини першої статті 8 та пункт 1 частини другої статті 9. У цьому контексті необхідно зазначити, що Технічний регламент було розроблено Міністерством економіки України на основі Директиви	
--	---	--

	№ 2011/65/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 8 червня 2011 року <i>про обмеження використання деяких небезпечних речовин в електричному та електронному обладнанні</i>. Цей Технічний регламент установлює <u>вимоги щодо обмеження використання небезпечних речовин в електричному та електронному обладнанні з метою забезпечення охорони здоров'я людини і захисту навколишнього природного середовища, включаючи екологічно безпечну утилізацію та видалення відходів електричного та електронного обладнання</u> (пункт 1). Пункт 8 Технічного регламенту надає визначення таким термінам, як: «активний медичний виріб, який імплантують», «великогабаритне стаціонарне промислове обладнання», «великогабаритна стаціонарна установка», <u>«електричне та електронне обладнання»</u>, «медичний виріб», «медичний виріб для діагностики in vitro», «позашляхова рухома техніка, яка надається для професійного використання», «розповсюджувач». При цьому проектом Закону також пропонується надання відповідних визначень вказаних термінів, які переважно дублюють визначення термінів, зазначених у Технічному регламенті. Також Технічний регламент розкриває питання відповідності продукції вимогам маркування знаком, декларування відповідності (в розумінні Закону про технічні регламенти). З огляду на викладене, як вже зазначалось вище, важливим є окреслення чіткої сфери регулювання проекту Закону з метою недопущення дублювання окремих положень Технічного регламенту та забезпечення розуміння, який саме нормативно-правовий акт варто застосовувати у певних правовідносинах. Крім того, згідно з правилами нормопроєктувальної техніки у разі посилення на акти Кабінету Міністрів України <i>зазначаються дата їх прийняття, номер, назва та джерела офіційного опублікування</i>. 5. 15 грудня 2023 року набрав чинності Закон України «Про адміністративну процедуру» (далі – Закон № 2073), який регулює відносини органів виконавчої влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, інших суб'єктів, які відповідно до закону уповноважені здійснювати функції публічної адміністрації, з фізичними та юридичними особами щодо розгляду і вирішення адміністративних справ у дусі визначеної Конституцією України демократичної та правової держави та з метою забезпечення права і закону, а також зобов'язання держави забезпечувати і захищати права, свободи чи законні інтереси людини і громадянина. На нашу думку, положення проекту Закону у пропонованій редакції містять норми, які стосуються адміністративної процедури, зокрема, частина сьома статті 16, частини п'ята, восьма, чотирнадцята статті 30, а тому мають враховувати норми та відповідати положенням Закону № 2073.	
--	--	--

		Крім того, проектом Закону пропонується передбачити, що рішення про накладення адміністративно-господарського штрафу може бути оскаржене за процедурою, передбаченою Законом України «Про адміністративну процедуру», або до суду (частина восьма статті 38). У свою чергу з метою належної юридичної визначеності та уникнення трактувань запропонованих положень як можливості особою обрати лише один спосіб оскарження рішення адміністративного органу пропонуємо використати конструкцію «та/або в судовому порядку»	
3 (1.16)	Підпунктом «г» пункту 8 частини першої статті 1 проекту Закону пропонується віднести до однієї з ознак виробника електричного та електронного обладнання (далі – виробник ЕЕО), яким є суб'єкт господарювання, введення в обіг ЕЕО споживачам приватних домогосподарств або іншим споживачам, незалежно від способу продажу, <i> шляхом укладення договору на відстані (дистанційної торгівлі)</i>	Слід зазначити, що проект Закону не розкриває зміст понять «<i>договір, укладений на відстані</i>» та «<i>дистанційна торгівля</i>». Водночас відповідно до Закону України «Про захист прав споживачів» <i>договір, укладений на відстані</i>, – договір, укладений продавцем (виконавцем) із споживачем за допомогою засобів дистанційного зв'язку. При цьому наведений Закон не використовує термін «дистанційна торгівля». Крім того, звертаємо увагу, що 10 червня 2023 року прийнято Закон України «Про захист прав споживачів», набуття чинності яким відбудеться через один рік з дня його опублікування, але не раніше дня припинення чи скасування воєнного стану, введенного Указом Президента України від 24 лютого 2022 року № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», затвердженого Законом України від 24 лютого 2022 року № 2102-IX (крім деяких його положень, що не стосуються порушених законопроектом питань). Положення цього Закону не оперують поняттям «договір, укладений на відстані». Натомість використовується термін «<i>дистанційний договір</i>», яким є договір, укладений без одночасної фізичної присутності суб'єкта господарювання і споживача, з використанням виключно засобів дистанційного зв'язку, у тому числі електронного, до та під час його укладення	Проект Закону потребує доопрацювання з урахуванням наведеного
4 (1.7, 1.16)	Пунктом 20 частини першої статті 1 проекту Закону надається визначення терміна <i>фінансова угода</i> – це договір позики, оренди, прокату або договір купівлі-продажу (поставки) з <i>відстроченням або з розстроченням платежу</i>, предметом якого є ЕЕО, незалежно від того, чи передбачає такий договір або додатковий договір, який обумовлений вказаним договором, перехід або можливість переходу права власності на таке обладнання	Аналіз тексту проекту Закону свідчить, що <i>надалі в його положеннях вказаний термін не використовується</i>, крім абзацу шостого підпункту 8 частини першої цієї ж статті, де пропонується визначити, кого необхідно вважати виробником ЕЕО. Також звертаємо увагу, що у наведеному терміні передбачається як <i>обов'язкова умова про відстрочення або розстрочення платежу</i>, що своєю чергою зумовлює неможливість укладення таких договорів на інших умовах щодо оплати. Проте таке формулювання породжує питання щодо доцільності передбачення цієї імперативної вказівки, враховуючи предмет таких договорів, а також їх правову природу в цілому. Крім того, варто зазначити, що поняття «угода» застосовувалося в Цивільному кодексі Української РСР від 18 липня 1963 року, який втратив чинність з набранням чинності 01 січня 2004 року Цивільним кодексом України (далі – ЦК).	Проект Закону потребує доопрацювання з урахуванням наведеного

		На цей час у ЦК використовується поняття «правочин», який відповідно до частини першої статті 202 ЦК є дією особи, що спрямована на набуття, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків. Згідно з частиною другою вказаної статті правочини можуть бути односторонніми та дво- чи багатосторонніми (<i>договори</i>). Відповідно до частини першої статті 626 ЦК договором є домовленість двох або більше сторін, спрямована на встановлення, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків. З огляду на наведене доцільно використовувати слово «договір» щодо поняття «фінансова угода» і далі в тексті	
5 (1.17)	Пунктами 1, 12 та 13 частини першої статті 1 проекту Закону пропонується надати визначення термінів «активний медичний виріб, який імплантують», «медичний виріб» та «медичний виріб для діагностики in vitro»	Вимогами нормопроєктувальної техніки передбачено, що, у разі коли термін визначено в іншому нормативно-правовому акті, в проекті документа з метою усунення дублювання можливе посилання на відповідний нормативно-правовий акт. Так, постановами Кабінету Міністрів України від 02 жовтня 2013 року № 753 «Про затвердження Технічного регламенту щодо медичних виробів», від 02 жовтня 2013 року № 754 «Про затвердження Технічного регламенту щодо медичних виробів для діагностики in vitro» та від 02 жовтня 2013 року № 755 «Про затвердження Технічного регламенту щодо активних медичних виробів, які імплантують» вже передбачено визначення відповідних термінів	Проект Закону у цій частині потребує доопрацювання шляхом виключення вказаних термінів і передбачення, що інші терміни вживаються у значенні, наведеному в інших нормативно-правових актах
6 (1.7, 1.14, 1.16)	Пунктом 1 частини другої статті 2 проекту Закону передбачається, що дія цього Закону не поширюється на такі види ЕЕО та ВЕЕО, утворені з них: обладнання, яке використовується у <u>військовому майні, призначеному для захисту національних інтересів України (озброєнні, боєприпасах, обладнанні, техніці та іншому майні, яке має спеціальне військове призначення)</u>	З огляду на запропоноване положення вважаємо за доцільне звернути увагу, що відповідно до статті 1 Закону України «Про правовий режим майна у Збройних Силах України» <i>військове майно – це державне майно, закріплене за військовими частинами, закладами, установами та організаціями Збройних Сил України. До військового майна належать будинки, споруди, передавальні пристрої, всі види озброєння, бойова та інша техніка, боєприпаси, пально-мастильні матеріали, продовольство, технічне, аеродромне, шкільське, речове, культурно-просвітницьке, медичне, ветеринарне, побутове, хімічне, інженерне майно, майно зв'язку тощо.</i> При цьому у вказаному Законі не визначено, <i>яке саме військове майно призначене для захисту національних інтересів України та яке має спеціальне військове призначення</i>	Пункт 1 частини другої статті 2 проекту Закону потребує перегляду та доопрацювання з метою узгодження з положеннями Закону України «Про правовий режим майна у Збройних Силах України»
7 (1.7)	Пунктом 10 частини другої статті 2 проекту Закону передбачається, що дія цього Закону не поширюється на такі види ЕЕО та ВЕЕО, утворені з них: медичні вироби та медичні вироби для діагностики in vitro, у випадку	У зв'язку з цим зазначаємо, що згідно з пунктом 18 статті 1 Закону України «Про управління відходами» <i>медичні відходи – це відходи, що утворюються внаслідок здійснення діяльності з медичного обслуговування або ветеринарної практики, здійснення експертиз та досліджень у сфері охорони здоров'я, ветеринарної медицини, у тому числі наукових або дослідницьких робіт.</i> Відповідно до пункту 2 статті 24 вказаного Закону <i>до повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної</i>	Проект Закону потребує доопрацювання з урахуванням наведених положень Закону України «Про управління

	коли такі вироби можуть призвести до поширення інфекції у разі закінчення терміну експлуатації, а також активні медичні вироби, які імплантують. Згідно з абзацом другим частини першої статті 2 проєкту Закону категорії ЕЕО, на які поширюється дія цього Закону, визначені у Додатку 1 до цього Закону. Разом з тим згідно з пунктами 4, 5 додатка 1 до проєкту Закону до категорій ЕЕО, на які поширюється дія цього Закону, віднесено <i>медичні вироби</i> (які у перспективі набувають статус відходів)	<i>політики у сфері охорони здоров'я, у сфері управління відходами, належить затвердження порядку управління медичними відходами, у тому числі вимог щодо безпечності для здоров'я людини (державні санітарні норми та правила, санітарно-гігієнічні та санітарно-протиепідемічні правила і норми, санітарно-епідеміологічні правила і норми, протиепідемічні правила і норми, гігієнічні та протиепідемічні правила і норми, державні санітарно-епідеміологічні нормативи, санітарні регламенти)</i> під час утворення, збирання, зберігання, перевезення, оброблення таких відходів. Водночас положення проєкту Закону не враховують наведених норм Закону України «Про управління відходами»	відходами» щодо медичних відходів
8 (1.7)	<i>Частиною першою статті 3 проєкту Закону передбачається, що законодавство України у сфері управління електричним та електронним обладнанням та відходами електричного та електронного обладнання складається, зокрема, з міжнародних договорів, що регулюють діяльність у сфері управління ЕЕО та ВЕЕО, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України</i>	У контексті пропонованого звертаємо увагу, що відповідно до частини першої статті 8 Закону України «Про міжнародні договори України» згода України на обов'язковість для неї міжнародного договору може надаватися шляхом підписання, ратифікації, затвердження, прийняття договору, приєднання до договору. Тобто міжнародні договори України можуть набирати чинності шляхом надання згоди на їх обов'язковість Верховною Радою України, Президентом України, Кабінетом Міністрів України. Закріплення в проєкті Закону норми, що законодавство у сфері управління ЕЕО та ВЕЕО складається, зокрема, з відповідних міжнародних договорів, <u>згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України</u>, в подальшому призведе до необхідності укладення міжнародних договорів з порушеного питання з обов'язковою подальшою їх ратифікацію. При цьому варто зазначити, що питання, які регулюють відносини у сфері управління ЕЕО та ВЕЕО, можуть належати до сфери компетенції Кабінету Міністрів України, який у свою чергу може укладати відповідні міжнародні договори України та надавати згоду на їх обов'язковість	З огляду на викладене пропонуємо (у разі доцільності) виключити з частини першої статті 3 проєкту Закону слова «згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України»
9 (1.9)	До частини першої статті 3 проєкту Закону щодо посилання на Закон України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення»	1. Закон України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення» втратив чинність згідно із Законом України від 06 вересня 2022 року № 2573-IX «Про систему громадського здоров'я». 2. Крім того, зазначена стаття потребує доповнення законами України «Про технічні регламенти та оцінку відповідності», «Про захист прав споживачів», на які є посилання у статті 1 проєкту Закону щодо використання відповідних термінів у значеннях, наведених у цих законах, та на Закон України «Про адміністративну процедуру» з огляду на ризик, наведений у підпункті 6.1 пункту	Частина перша статті 3 проєкту Закону потребує перегляду та відповідного доопрацювання

		6 чек-листа 1 цього висновку, та посилання у статті 38 проекту Закону	
10 (1.7, 1.14)	Пунктом 3 частини першої статті 4 проекту Закону передбачається, що державна політика у сфері введення в обіг, надання на ринку ЕЕО управління БЕЕО базується на принципі <u>дотримання ієрархії управління БЕЕО</u>	У контексті пропонованих положень проекту Закону постає питання щодо змісту принципу «дотримання ієрархії управління БЕЕО», оскільки проект Закону не містить жодних положень, які б розкривали підходи до його дотримання. При цьому стаття 16а Директиви № 2012/19/ЄС, яка імплементується, передбачає, що для сприяння досягненню цілей, встановлених у цій Директиві, держави-члени можуть використовувати <i>економічні інструменти та інші заходи для стимулювання застосування ієрархії управління відходами</i>	Проект Закону в цій частині потребує перегляду та доопрацювання з урахуванням зазначеного
11 (1.15)	Згідно зі статтею 6 проекту Закону уповноваженими органами виконавчої влади у сфері управління ЕЕО та БЕЕО є, зокрема, Кабінет Міністрів України, <u>центральный орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища, центральный орган виконавчої влади що реалізує державну політику у сфері управління відходами</u>	Водночас статтями 20, 21, 36 проекту Закону пропонується передбачити, що <u>центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері управління відходами</u> , затверджуються: Порядок обчислення показників зі збирання БЕЕО; Порядок обчислення показників з підготовки до повторного використання, рециклінгу та відновлення БЕЕО; Порядок подання та перевірки звітності у сфері управління БЕЕО	Стаття 6 проекту Закону потребує перегляду та доопрацювання шляхом доповнення словами « <i>центральный орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері управління відходами</i> »
12 (1.7, 1.14)	Пунктом 1 частини першої статті 8 проекту Закону зазначається, що виробники ЕЕО серед іншого вводять в обіг ЕЕО, яке <u>відповідає вимогам законодавства</u> , в тому числі вимогам Технічного регламенту обмеження використання деяких небезпечних речовин в електричному та електронному обладнанні. Частиною першою статті 25 проекту Закону пропонується визначити, що експорт та імпорт БЕЕО та фракцій відходів від їх оброблення дозволяється для підготовки до повторного використання, рециклінгу та відновлення <i>відповідно до вимог Базельської конвенції про контроль</i>	Пункт 1 частини першої статті 8, частина перша статті 25 проекту Закону в частині використання слів « <i>відповідає вимогам законодавства</i> », « <i>відповідно до вимог законодавства України</i> » не враховують принцип юридичної визначеності, оскільки необхідним є зазначення нормативно-правових актів, про які йдеться, чи сфери їх регулювання	Положення пункту 1 частини першої статті 8, частини першої статті 25 проекту Закону потребують перегляду та доопрацювання з урахуванням наведеного

	за транскордонними перевезеннями небезпечних відходів та їх видаленням, міжнародного законодавства та <u>законодавства України</u>		
13 (1.14)	Пунктом 11 частини першої статті 8 проекту Закону зазначається, що виробники ЕЕО надають споживачам інформацію щодо, наприклад, ролі споживачів у роздільному збиранні та підготовці до повторного використання, рециклінгу, відновлення ВЕЕО; місць роздільного збирання та приймання ВЕЕО	Проект Закону в цій частині не відповідає принципу юридичної визначеності, оскільки не закріплює жодних вимог до способу надання виробниками ЕЕО відповідної інформації споживачу	Проект Закону потребує перегляду та доопрацювання з урахуванням наведеного
14 (1.15)	Пунктом 12 частини першої статті 8 проекту Закону зазначається, що виробники ЕЕО забезпечують надання інформації на запит <u>суб'єктів господарювання у сфері оброблення відходів...</u> Ця інформація повинна надаватися виробниками ЕЕО центрам підготовки до повторного використання і об'єктам з оброблення та рециклінгу <u>у формі керівництва</u> або за допомогою електронних носіїв	Запропоновані норми не враховують правил нормопроєктувальної техніки в частині належної ясності викладу, точності опису та взаємозв'язку положень і структури проекту акта. Так, у статтях 5, 11 проекту Закону визначено <i>суб'єктів господарювання у сфері управління ВЕЕО</i> . У проекті Закону відсутні положення щодо окремого статусу суб'єктів господарювання <i>у сфері оброблення відходів</i> . Крім того, постає питання щодо вживання у запропонованому контексті формулювання « <i>у формі керівництва</i> », оскільки у тексті проекту Закону не розкривається такий процес надання інформації виробниками ЕЕО	Проект Закону потребує перегляду та доопрацювання з урахуванням наведеного
15 (1.6)	Абзацом четвертим частини другої статті 10 проекту Закону пропонується передбачити, що споживачі зобов'язані передавати ВЕЕО суб'єктам господарювання, які мають <i>дозвільні документи</i> на здійснення операцій у сфері управління відходами	Вказане положення проекту Закону не забезпечує дотримання юридичної визначеності, яка є складовою принципу верховенства права з огляду на таке. Дія Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» не поширюється на відносини у сфері ліцензування господарської діяльності (частина друга статті 2 вказаного Закону). При цьому варто зазначити, що <i>ліцензією</i> є право суб'єкта господарювання на провадження виду господарської діяльності або частини виду господарської діяльності, що підлягає ліцензуванню (пункт 5 частини першої статті 1 Закон України «Про ліцензування видів господарської діяльності»)). Так, ліцензуванню підлягають такі види господарської діяльності, зокрема: діяльність з управління небезпечними відходами, яка ліцензується з урахуванням особливостей, визначених Законом України «Про управління	Положення проекту Закону потребують перегляду з урахуванням наведеного

		відходами»; перевезення небезпечних відходів внутрішнім водним, морським, автомобільним, залізничним та повітряним транспортом (пункти 14¹, 24 частини першої статті 7 вказаного Закону). Тобто зазначене положення проекту Закону не охоплює ліцензії, які надаються суб'єктам у цій сфері відносин. Крім того, формулювання «дозвільні документи» не враховує термінологію Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності», яким використовується поняття «документи дозвільного характеру» (абзац четвертий частини першої статті 1 вказаного Закону)	
16 (1.13)	Пунктом 1 частини першої статті 11 проекту Закону пропонується передбачити, що <i>суб'єкти господарювання у сфері управління БЕЕО</i> облаштовують місця для приймання БЕЕО від споживачів <i>відповідно до договорів, укладених з розповсюджувачами.</i> Пунктом 4 частини першої статті 12 проекту Закону передбачається, що <i>організації розширеної відповідальності виробника</i> укладають з <i>розповсюджувачами договори про збирання БЕЕО</i> з метою виконання мінімальних цільових показників зі збирання БЕЕО	Варто зазначити, що стаття 9 проекту Закону, якою пропонується регламентування вичерпного переліку прав та обов'язків розповсюджувачів, не містить положення щодо укладення ними відповідних договорів із суб'єктами господарювання у сфері управління БЕЕО та організаціями розширеної відповідальності виробника. Таким чином, статті 9, 11, 12 потребують взаємоузгодження в частині передбачення укладення відповідних договорів	Проект Закону потребує доопрацювання з урахуванням наведеного
17 (1.7, 1.14, 1.16)	До статті 12 розділу II та розділу V проекту Закону в частині питань організацій розширеної відповідальності виробника	Проект Закону позиціонує організації розширеної відповідальності виробника як суб'єктів у сфері управління ЕЕО та БЕЕО. При цьому у частині другій статті 12 проекту Закону закріплюється імперативна норма, згідно з якою організаціям розширеної відповідальності виробника заборонено здійснювати іншу діяльність, крім передбаченої цим Законом. Також розділ V проекту Закону охоплює питання регулювання діяльності організацій розширеної відповідальності виробника, передбачаючи їх форму, отримання відповідного статусу шляхом подання заяви про включення до Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника та припинення діяльності як організації, можливість створення координаційного комітету організацій розширеної відповідальності виробника, взаємодію з органами місцевого самоврядування тощо.	Проект Закону потребує перегляду та доопрацювання з урахуванням наведеного

		Водночас проєкт Закону не розкриває зміст терміна «організація розширеної відповідальності виробника» для цілей цього законопроєкту, що ускладнює його однозначне розуміння та не враховує вимог нормопроектувальної техніки щодо належної ясності викладу, точності опису, доступності до розуміння положень акта	
18 (1.7)	Частиною другою статті 13 проєкту Закону передбачається, що <u>реєстраційний номер</u> виробника ЕЕО у Реєстрі виробників електричного та електронного обладнання (далі – Реєстр виробників ЕЕО) зазначається у всіх первинних документах, які складаються під час введення в обіг та надання на ринку ЕЕО	Вказане положення проєкту акта в частині використання слів «<u>реєстраційний номер</u>» не враховує термінологію Закону України «Про публічні електронні реєстри», який використовує та надає визначення терміна «<u>реєстровий номер</u>» (пункт 16 частини першої статті 2). Так, згідно з частиною другою статті 5 зазначеного Закону ідентифікація об'єктів реєстрів здійснюється <u>за допомогою реєстрових номерів</u>, що автоматично присвоюються їм під час реєстрації у відповідних реєстрах. Висловлене зауваження стосується також підпункту 3 частини першої, підпункту 2 частини другої статті 9, частин п'ятої та шостої статті 16, підпункту 3 частини другої, частин шостої та сьомої статті 30 проєкту Закону	Статті 9, 13, 16, 30 проєкту Закону потребують відповідного доопрацювання з урахуванням наведеного
19 (1.14)	Статтею 14 проєкту Закону пропонується визначити <i>екологічні характеристики, проектування продукції та заходи із запобігання утворення відходів</i>	Аналіз положень зазначеної статті дає підстави дійти висновку, що її змістовне наповнення не відповідає назві. Так, у статті розробник пропонує передбачити умови, досягнення яких повинен переслідувати виробник ЕЕО під час розроблення та виробництва ЕЕО. Водночас стаття має назву «Екологічні характеристики, проектування продукції та заходи із запобігання утворення відходів» та містить перелік заходів, які спрямовані на запобігання утворенню ВЕЕО, тоді як заявлені у назві екологічні характеристики ЕЕО відсутні. Відповідно до правил нормопроектувальної техніки структура законопроєкту повинна забезпечувати послідовне логічне викладення нормативного матеріалу, його доступність для огляду та тим самим сприяти правильному його розумінню та застосуванню	Положення статті 14 та проєкт Закону в цілому у цій частині потребують перегляду та суттєвого доопрацювання з урахуванням наведеного
20 (1.7, 1.14)	Частиною четвертою статті 15 проєкту Закону визначено, що вимоги щодо нанесення маркування не поширюються на <u>імпортоване ЕЕО, маркування якого відповідає вимогам цього Закону</u> . Частиною п'ятою статті 15 проєкту Закону визначено, що ЕЕО, маркування якого не відповідає вимогам цього Закону, <i>підлягає вилученню за рахунок виробника такого ЕЕО</i>	1. Проєкт Закону не розкриває поняття «<u>маркування</u>» для цілей цього проєкту. Також у статті 1 проєкту Закону відсутнє посилання щодо вживання вказаного поняття у значенні, наведеному в іншому акті, наприклад у Законі про технічні регламенти. Також проєкт Закону не містить визначення поняття «<u>імпортоване ЕЕО</u>» або відсилочної норми на акт законодавства, який надавав би визначення такому поняттю, на противагу Технічному регламенту, який розкриває поняття «імпортер» – це будь-яка фізична чи юридична особа – резидент України, яка вводить в обіг на ринку України електричне та електронне обладнання походженням з іншої країни. 2. Аналіз проєкту Закону не виявив механізмів, відповідно до яких виробник ЕЕО за власний рахунок здійснюватиме вилучення ЕЕО, маркування якого не відповідає вимогам цього Закону, або відповідної відсилочної норми до таких	Проєкт Закону у цій частині потребує перегляду та доопрацювання з урахуванням наведеного

		механізмів, що свідчить про незавершеність механізму правового регулювання	
21 (1.7)	До проекту Закону в частині змістовного наповнення відомостями щодо Реєстру виробників ЕЕО (стаття 16 проекту Закону) та Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника (стаття 30 проекту Закону)	Правові, організаційні і фінансові засади створення та функціонування публічних електронних реєстрів визначає Закон України «Про публічні електронні реєстри», який набрав чинності 01 січня 2022 року. Частиною третьою статті 4 вказаного Закону встановлено, що <u>виключно законом або іншим актом законодавства, згідно з яким створений реєстр</u>, визначаються відомості, <u>зазначені у частині другій статті 26 цього Закону</u> (крім випадків, визначених статтями 40 і 41 цього Закону). Водночас проведений аналіз проекту Закону <u>не виявив у ньому всіх необхідних відомостей</u>, які мають визначатися стосовно зазначених реєстрів відповідно до вимог частини другої статті 26 Закону України «Про публічні електронні реєстри» (зокрема <u>пунктів 2–8, 9, 10, 13–17, 20–22</u>), що не забезпечує завершеності механізму правового регулювання та дотримання вимог вищезазначеного Закону	Проект Закону потребує перегляду та відповідного доопрацювання з урахуванням наведеного
22 (1.7)	До частини третьої статті 16, частини другої статті 26, частини третьої статті 30 проекту Закону в частині використання слів «кваліфікованого електронного підпису, що базується на кваліфікованому сертифікаті електронного підпису»	Щодо використання формулювання «кваліфікований електронний підпис, що базується на кваліфікованому сертифікаті електронного підпису» варто зазначити, що правові та організаційні засади електронної ідентифікації та надання електронних довірчих послуг, права та обов'язки суб'єктів відносин у сферах електронної ідентифікації та електронних довірчих послуг визначає Закон України «Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги». Звертаємо увагу, що зазначений Закон не використовує цей термін, при цьому розрізняє такі види електронних підписів: <u>кваліфікований електронний підпис</u> – це удосконалений електронний підпис, що створюється з використанням засобу кваліфікованого електронного підпису і базується на кваліфікованому сертифікаті електронного підпису; <u>удосконалений електронний підпис, що базується на кваліфікованому сертифікаті електронного підпису</u> – це удосконалений електронний підпис, що створюється з використанням кваліфікованого сертифіката електронного підпису, виданого кваліфікованим надавачем електронних довірчих послуг та не містить відомостей про те, що особистий ключ зберігається в засобі кваліфікованого електронного підпису. Таким чином, вказаний Закон оперує термінами «кваліфікований електронний підпис» та «удосконалений електронний підпис, що базується на кваліфікованому сертифікаті електронного підпису», у зв'язку з чим положення проекту Закону потребують уточнення в частині застосування у ньому пропонованого формулювання	Проект Закону потребує перегляду та відповідного доопрацювання з метою приведення у відповідність до термінології Закону України «Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги»
23 (1.7)	Статтями 17, 18 проекту Закону пропонується визначити правові засади: приймання та збирання БЕЕО від	Відповідно до частини четвертої статті 27 Закону України «Про управління відходами» з метою забезпечення оброблення небезпечних відходів у складі побутових відходів відповідно до вимог цього Закону та уникнення забруднення інших видів побутових відходів <u>органи місцевого самоврядування та організації</u>	Статті 17, 18, 22 проекту Закону потребують доопрацювання з

	приватних домогосподарств; приймання та збирання БЕЕО інших, ніж БЕЕО від приватних домогосподарств. У частині першій статті 22 проекту Закону передбачається, що в місцях приймання БЕЕО забезпечується захисна покрівля від атмосферних впливів <i>та окремі контейнери для БЕЕО</i>	<i>розширеної відповідальності виробників забезпечують встановлення окремих контейнерів, призначених для небезпечних відходів.</i> Водночас у наведених статтях проекту Закону не враховано обов'язку органів місцевого самоврядування щодо забезпечення встановлення таких контейнерів та не враховано відокремлення таких контейнерів саме для небезпечних відходів. При цьому в пункті 4 частини першої та частині другій статті 24 проекту Закону йдеться про окремі контейнери для зберігання речовин, сумішей та компонентів, які вилучаються з БЕЕО відповідно до частини другої цієї статті. Однак узагальненого положення щодо вимоги стосовно відокремлення небезпечних відходів від загальної маси не відображено у положеннях проекту Закону	урахуванням наведених положень Закону України «Про управління відходами»
24 (1.7)	У частині четвертій статті 22 проекту Закону пропонується передбачити, що у прийманні БЕЕО <i>може бути відмовлено, якщо воно містить небезпечні речовини, що становлять загрозу життю та здоров'ю людини. Управління такими відходами здійснюється в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України</i>	Відповідно до Закону України «Про управління відходами»: небезпечні відходи – це відходи, що мають одну чи більше властивостей, що роблять їх небезпечними, наведених у Переліку властивостей, що роблять відходи небезпечними (додаток 3) (пункт 19 статті 1); небезпечні речовини, суміші та складові (компоненти) видаляються з відходів до або у процесі відновлення (частина четверта статті 6); суб'єктам господарювання у сфері управління відходами дозволяється змішування небезпечних відходів з дотриманням таких умов: 1) безпечного здійснення операцій із збирання, перевезення, зберігання, відновлення чи видалення відходів; 2) відсутності загрози здоров'ю людини та навколишньому природному середовищу; 3) відповідності найкращим доступним технологіям та методам управління відходами. <i>Якщо небезпечні відходи були змішані з іншими видами небезпечних відходів або іншими відходами, речовинами чи матеріалами, утворювач, власник відходів або суб'єкт господарювання у сфері управління відходами зобов'язані розділити змішані відходи, якщо це технічно можливо і не призведе до заподіяння шкоди здоров'ю людини або навколишньому природному середовищу (частини третя, четверта статті 29);</i> <i>господарська діяльність з управління небезпечними відходами здійснюється суб'єктами господарювання на підставі ліцензії, що видається в порядку, встановленому Законом України «Про ліцензування видів господарської діяльності», з урахуванням особливостей, визначених цим Законом, та відповідно до ліцензійних умов здійснення господарської діяльності з управління небезпечними відходами (частина перша статті 44)</i>	Частина четверта статті 22 проекту Закону потребує доопрацювання з урахуванням наведених положень Закону України «Про управління відходами»
25 (1.7, 1.14)	Згідно з частиною першою статті 23 проекту Закону прийняті та зібрані БЕЕО передаються для	Проект Закону не містить положень щодо процедури (механізму) оформлення та отримання такого підтвердження	Проект Закону в цій частині потребує перегляду та

	підготовки до повторного використання, рециклінгу, відновлення суб'єктам господарювання у сфері управління відходами або експортуються для проведення підготовки до повторного використання, рециклінгу, відновлення до інших країн за умови надання <u>підтвердження</u>, що такі операції здійснюються згідно з вимогами цього Закону. Частиною другою статті 25 проекту Закону передбачається, що ВЕЕО та фракції відходів від їх оброблення, які були експортовані, враховуються при обчисленні показників з підготовки до повторного використання, рециклінгу та відновлення, за умови надання <u>підтвердження</u> здійснення відповідних операцій згідно з вимогами цього Закону		суттєвого доопрацювання з урахуванням положень Закону України «Про управління відходами»
26 (1.7)	Частиною першою статті 24 проекту Закону пропонується передбачити вимоги до об'єктів управління відходами, що здійснюють оброблення ВЕЕО, відповідно до яких вони повинні бути спроектовані, обладнані та експлуатуватися	Відповідно до частини п'ятої статті 13 Закону України «Про управління відходами» об'єкти оброблення відходів проектуються, споруджуються та експлуатуються відповідно до вимог цього Закону, законодавства у сфері містобудування та у випадках, передбачених Законом України «Про оцінку впливу на довкілля», підлягають оцінці впливу на довкілля	Частина перша статті 24 проекту Закону потребує доопрацювання з урахуванням наведених положень Закону України «Про управління відходами»
27 (1.7, 1.14)	У частині четвертій статті 30 проекту Закону пропонується передбачити, що до заяви про включення до Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника додається план управління ВЕЕО на п'ять років, який містить: 1) для організації індивідуальної	Відповідно до статті 53 Закону України «Про управління відходами» утворювачі відходів, які подають декларацію про відходи відповідно до цього Закону, суб'єкти господарювання у сфері управління відходами розробляють плани управління відходами. У планах зазначаються прогностичні показники утворення відходів, <u>їх код та найменування, заходи, яких планується вжити для запобігання утворенню та зменшення обсягів відходів, їх належного збирання, перевезення, оброблення, виконання інших зобов'язань, визначених цим Законом.</u> Порядок розроблення планів управління відходами підприємств, установ та	Частина четверта проекту Закону потребує відповідного доопрацювання у частині зазначення відомостей, які має містити план

розширеної відповідальності виробника: а) прогнозована щорічна маса ЕЕО, яке буде введено в обіг засновником; б) відомості про <u>систему управління БЕЕО</u>, яка буде створена для забезпечення виконання мінімальних цільових показників зі збирання, підготовки до повторного використання, рециклінгу та відновлення БЕЕО: обсяги БЕЕО, які планується збирати, готувати до повторного використання, рециклінгу та відновлення; фінансовий план функціонування <u>системи управління відходами ЕЕО</u>; опис технічної інфраструктури збирання, підготовки до повторного використання, рециклінгу та відновлення БЕЕО; методи підготовки до повторного використання, рециклінгу та відновлення БЕЕО; 2) для організацій колективної розширеної відповідальності виробника: а) прогнозована щорічна маса ЕЕО, яке буде введено в обіг; б) відомості про <u>систему управління БЕЕО</u>, яка буде створена для забезпечення виконання мінімальних цільових показників зі збирання, підготовки до повторного використання, рециклінгу та відновлення БЕЕО: план географічного покриття та охоплення населення <u>системою управління БЕЕО</u>;	організацій затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища. Водночас у наведених положеннях проекту Закону не враховано зазначені положення Закону України «Про управління відходами» щодо переліку інформації, яку має містити план управління відходами підприємств, установ та організацій. Разом з тим проект Закону не містить визначення термінів «система управління відходами БЕЕО» та «система управління відходами ЕЕО». Законом України «Про управління відходами» також не визначено та не використовуються зазначені терміни, проте надано визначення терміна «система управління побутовими відходами» (пункт 34 статті 1). При цьому у проекті Закону передбачається, що: з метою організації доступних послуг для споживачів виробники забезпечують створення <i>Національної системи приймання та збирання БЕЕО від приватних домогосподарств</i> (частина третя статті 17); виробники ЕЕО виконують мінімальні цільові показники зі збирання, підготовки до повторного використання, рециклінгу та відновлення БЕЕО: <i>індивідуально</i> через організацію індивідуальної розширеної відповідальності виробника; <i>колективно</i> через організацію колективної розширеної відповідальності виробника. Виробники ЕЕО щороку до 1 грудня подають до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, заяву про обрану на наступний календарний рік <u>форму</u> виконання мінімальних цільових показників зі збирання, підготовки до повторного використання, рециклінгу та відновлення БЕЕО шляхом заповнення електронної форми в інформаційній системі управління відходами, яка підписується шляхом накладення кваліфікованого електронного підпису, що базується на кваліфікованому сертифікаті електронного підпису (стаття 26)	управління БЕЕО, та уточнення формулювання понять «система управління БЕЕО», «система управління відходами ЕЕО»
---	--	--

	опис технічної інфраструктури збирання, підготовки до повторного використання, рециклінгу та відновлення БЕЕО; методи підготовки до повторного використання, рециклінгу та відновлення БЕЕО; фінансовий план створення та функціонування системи управління БЕЕО; в) методологія розрахунку плати за виконання мінімальних цільових показників зі збирання, підготовки до повторного використання, рециклінгу та відновлення БЕЕО; г) прогнозований розмір плати за виконання мінімальних цільових показників зі збирання, підготовки до повторного використання, рециклінгу та відновлення відходів одиниці маси БЕЕО		
28 (1.12)	У частині тринадцятій статті 30 проекту Закону зазначається, що юридична особа <i>виключається</i> з Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника <i>не раніше ніж через три місяці з дня прийняття</i> центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, <i>рішення про виключення з Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника</i>	Водночас частиною п'ятою статті 32 проекту Закону пропонується передбачити, що <i>не пізніше ніж за місяць до дня припинення діяльності</i> організації розширеної відповідальності виробника, <i>виробники ЕЕО</i>, які були членами такої організації, <i>подають</i> центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами через інформаційну систему управління відходами <i>копію договору, укладеного з іншою організацією розширеної відповідальності виробника</i> про передачу зобов'язань з розширеної відповідальності виробника. При цьому згідно з частиною першою статті 32 проекту Закону організація розширеної відповідальності виробника <i>припиняє свою діяльність з дня виключення її з Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника</i>. Тобто подання виробниками ЕЕО копії відповідного договору має відбутися <i>не пізніше, ніж за місяць до дня припинення діяльності такої організації</i>, тобто <i>до дня виключення її з вказаного Реєстру</i>. Проте аналіз частини тринадцятої статті 30 проекту Закону свідчить про <i>відсутність чіткої вказівки на кінцевий строк</i> виключення організації розширеної відповідальності виробника з відповідного Реєстру. Адже формулювання <i>«не раніше ніж через три місяці»</i> може бути витлумачено, що <i>настання факту виключення з Реєстру</i> організацій розширеної відповідальності	Проект Закону потребує доопрацювання з урахуванням наведеного

		виробників <i>може відбутися, наприклад, через чотири чи п'ять місяців тощо.</i> Зазначене зумовлює неможливість чіткого розуміння строку виконання виробниками ЕЕО покладеного на них обов'язку з подання копії відповідного договору центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами. У зв'язку з наведеним положення частини тринадцятої статті 30 проекту Закону потребують доопрацювання в частині визначення конкретних строків виключення юридичної особи з Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника	
29 (1.7, 1.14)	Пунктом 3 частини дванадцятої статті 30 проекту Закону пропонується передбачити, що однією з підстав для прийняття центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, рішення про виключення особи з Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника є встановлення факту, що <u>частка ринку організації колективної розширеної відповідальності виробника протягом попередніх двох років складала менше десяти відсотків</u>	Варто зауважити, що аналіз проекту Закону, у тому числі частини другої статті 29, не виявив процедури визначення <u>частки ринку</u> організації колективної розширеної відповідальності виробника протягом попередніх двох років, зокрема щодо введення в обіг маси ЕЕО виробниками ЕЕО на ринку, що свідчить про незавершеність механізму правового регулювання	Проект Закону в цій частині потребує перегляду та відповідного доопрацювання
30 (1.7, 1.14)	Частиною другою статті 32 проекту Закону пропонується передбачити, що після отримання повідомлення про прийняття рішення про виключення з Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника <u>організація колективної розширеної відповідальності виробника невідкладно повідомляє</u> про таке рішення своїх членів	Використана мовна конструкція «<i>невідкладно повідомляє</i>» є юридично невизначеною, оскільки не забезпечує однозначного <u>розуміння строку</u>, протягом якого організація колективної розширеної відповідальності виробника має повідомити своїх членів про прийняте рішення стосовно виключення з Реєстру	Проект Закону в цій частині потребує доопрацювання з урахуванням наведеного
31 (1.7)	До статті 33 проекту Закону в цілому щодо створення координаційного комітету організацій розширеної	Відповідно до Закону України «Про центральні органи виконавчої влади», який визначає організацію, повноваження та порядок діяльності центральних органів виконавчої влади України, для підготовки рекомендацій щодо виконання завдань у центральному органі виконавчої влади може утворюватись колегія як	Проект Закону потребує перегляду та відповідного доопрацювання з

	відповідальності виробника як постійного консультативно-дорадчого органу при центральному органі виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, який затверджує його склад та положення	консультативно-дорадчий орган. Для розгляду наукових рекомендацій та проведення фахових консультацій з основних питань діяльності у центральному органі виконавчої влади можуть <i>утворюватися інші постійні або тимчасові консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи</i>. Рішення про утворення чи ліквідацію колегії, інших постійних або тимчасових консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів приймає керівник центрального органу виконавчої влади. Кількісний та персональний склад колегії, інших постійних або тимчасових консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів і положення про них затверджує керівник центрального органу виконавчої влади (частина перша, сьома-восьма статті 22 Закону). Тобто повноваження керівника центрального органу виконавчої влади стосовно утворення консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів, визначення їх повноважень та затвердження складу є дискреційними	урахуванням наведеного
32 (1.14)	У частині першій статті 33 проекту Закону пропонується передбачити, що протягом трьох місяців з дня включення до Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника <i>другої організації колективної розширеної відповідальності виробника</i> створюється координаційний комітет організацій розширеної відповідальності виробника	Із наведеної редакції проекту Закону неможливо встановити, що означає «<u>друга</u> організація колективної розширеної відповідальності виробника» (порядковий номер, кількість організацій одного й того ж виробника тощо). Водночас законопроект повинен відповідати вимогам нормопроєктувальної техніки щодо належної ясності викладу та точності опису його положень	Частина перша статті 33 проекту Закону потребує доопрацювання з урахуванням наведеного
33 (1.15)	Згідно з частиною другою статті 33 проекту Закону організації розширеної відповідальності виробника повідомляють органи місцевого самоврядування про перелік <i>стаціонарних пунктів приймання та роздільного збирання ВЕЕО</i> на території відповідних сільських, селищних, міських територіальних громад або про приймання ВЕЕО через <i>мобільні пункти приймання</i> із зазначенням графіку приймання	У цьому контексті варто зазначити, що статтями 17, 18 проекту Закону, якими пропонується визначити правові засади щодо приймання та збирання ВЕЕО від приватних домогосподарств та приймання та збирання ВЕЕО інших, ніж ВЕЕО від приватних домогосподарств, <i>не передбачено стаціонарних пунктів приймання та роздільного збирання ВЕЕО та мобільних пунктів приймання</i>	З метою взаємозв'язку нормативних положень статті 17, 18, 33 проекту Закону потребують перегляду та доопрацювання шляхом визначення чіткого та вичерпного переліку об'єктів приймання та збирання ВЕЕО

34 (1.7)	До частини четвертої статті 33 проекту Закону щодо використання словесної конструкції <i>«центрального орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері житлово-комунального господарства»</i> у відповідному відмінку	Питання організації, повноважень та порядку діяльності центральних органів виконавчої влади врегульовано положеннями Закону України «Про центральні органи виконавчої влади». Так, вказаним Законом визначено, що міністерство є центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику в одній чи декількох сферах, визначає пріоритетні напрями розвитку, забезпечує нормативно-правове регулювання, вправі видавати накази нормативно-правового змісту (частина друга статті 1, частина перша статті 6, статті 7, 15), інші ж центральні органи виконавчої влади таких повноважень не мають, а виконують виключно окремі функції з реалізації державної політики; їх основними завданнями є, зокрема, надання адміністративних послуг, здійснення державного нагляду (контролю), управління об'єктами державної власності, внесення пропозицій щодо забезпечення формування державної політики на розгляд міністрів, які спрямовують та координують їх діяльність; ці органи у межах своїх повноважень видають лише накази організаційно-розпорядчого характеру (частина друга статті 1, частина перша статті 16, частина перша статті 17, частина перша статті 23). З метою уникнення втручання Верховної Ради України у компетенцію Кабінету Міністрів України при реалізації ним своїх конституційних повноважень щодо утворення, реорганізації і ліквідації міністерств та інших центральних органів виконавчої влади та узгодження з положеннями згаданого Закону центральний орган виконавчої влади, який, виходячи з конкретного повноваження, формує державну політику у відповідній сфері (зокрема шляхом нормативно-правового регулювання), у законопроектах слід визначати як <i>«центрального орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері ...»</i>, а у випадку, коли конкретне повноваження за своїм змістом направлено на реалізацію державної політики, – як <i>«центрального орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері ...»</i>	Пункт 4 статті 33 проекту Закону потребує відповідного доопрацювання
35 (1.7, 1.14)	До статті 35 проекту Закону, якою передбачено проведення <u>відкритої конкурентної процедури</u> відбору суб'єктів господарювання у сфері управління ВЕЕО для укладення договорів організаціями колективної розширеної відповідальності виробника про здійснення операцій з управління ВЕЕО	Комплексний аналіз положень проекту Закону, у тому числі статті 35, не виявив дефініції поняття <i>«відкрита конкурентна процедура»</i> або рамкових механізмів її дотримання, що ускладнює однозначне розуміння відповідного процесу проведення такої процедури відбору суб'єктів господарювання у сфері управління ВЕЕО. При цьому підпунктом «б» пункту 2 частини другої статті 38 проекту Закону до організацій розширеної відповідальності виробника пропонується застосовувати відповідальність за укладення договору із суб'єктом господарювання у сфері управління відходами без дотримання вимоги щодо проведення відкритої конкурентної процедур відбору	Стаття 35 та проект Закону в цілому потребують перегляду та доопрацювання з урахуванням наведеного

36 (1.7, 1.14)	Частинами першою, другою статті 36 проекту Закону передбачається, що <i>виробники ЕЕО</i> щороку до 15 лютого подають до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, через інформаційну систему управління відходами звіт про масу ЕЕО, яке було введено в обіг в попередньому календарному році. <i>Організації розширеної відповідальності виробника</i> щороку до 31 травня подають до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, через інформаційну систему управління відходами звіт за попередній календарний рік	Відповідно до статті 48 Закону України «Про управління відходами» <i>звітність до інформаційної системи управління відходами подають:</i> <i>1) суб'єкти господарювання, діяльність яких призводить до утворення відходів;</i> <i>2) суб'єкти господарювання у сфері управління відходами;</i> <i>3) організації розширеної відповідальності виробника;</i> <i>4) виробники продукції щодо відходів від якої встановлено розширену відповідальність виробника;</i> <i>5) суб'єкти господарювання, що оголошують припинення статусу відходів.</i> Подання звітності до інформаційної системи управління відходами здійснюється шляхом заповнення електронної звітної форми з використанням електронного цифрового підпису. Суб'єкти подання звітності несуть відповідальність за достовірність наданої інформації	Стаття 36 проекту Закону потребує доопрацювання в частині суб'єктів, які подаватимуть звітність у сфері управління ВЕЕО
37 (1.7)	Згідно з частиною восьмою статті 36 проекту Закону на підставі аналізу та узагальнення показників звітності, передбаченої цією статтею, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, <i>створює та адмініструє базу даних ЕЕО та ВЕЕО</i>	Відповідно до частини першої статті 46 Закону України «Про управління відходами» з метою забезпечення належного обліку, <u>звітності</u>, узагальнення та аналізу інформації у сфері управління відходами центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, <i>створює та адмініструє інформаційну систему управління відходами, яка ведеться у вигляді електронної бази даних</i>	Положення проекту Закону потребують перегляду та доопрацювання з урахуванням наведеного
38 (1.7)	До статті 37 проекту Закону в частині контролю за дотриманням законодавства у сфері управління ЕЕО та ВЕЕО в цілому	Положення статті 37 проекту Закону не забезпечують дотримання юридичної визначеності, яка є складовою принципу верховенства права, оскільки: не розкрито предмет здійснення нагляду (контролю); не визначено механізм здійснення заходів нагляду (контролю); чітко не розмежовано повноваження органів державного нагляду щодо сфер здійснення ними нагляду (контролю); одночасно міститься відсилка до загального порядку здійснення нагляду (контролю) та до державного ринкового нагляду і контролю нехарчової продукції (закони України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері	Положення проекту Закону потребують перегляду з урахуванням наведеного

		господарської діяльності», «Про державний ринковий нагляд і контроль нехарчової продукції»). Крім того, варто враховувати вимоги статті 4 Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності», відповідно до яких <i>виключно законами встановлюються:</i> органи, уповноважені здійснювати державний нагляд (контроль) у сфері господарської діяльності; види господарської діяльності, які є предметом державного нагляду (контролю); повноваження органів державного нагляду (контролю) щодо зупинення виробництва (виготовлення) або реалізації продукції, виконання робіт, надання послуг; вичерпний перелік підстав для зупинення господарської діяльності; спосіб та форми здійснення заходів здійснення державного нагляду (контролю); санкції за порушення вимог законодавства і перелік порушень, які є підставою для видачі органом державного нагляду (контролю) припису, розпорядження або іншого розпорядчого документа	
39 (1.7, 1.15)	У частинах першій, третій статті 37 проекту Закону пропонується передбачити, що контроль за дотриманням законодавства у сфері управління ЕЕО та ВЕЕО у межах своїх повноважень здійснює <i>центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами.</i> Контроль за дотримання законодавства у сфері управління ЕЕО та ВЕЕО щодо виконання мінімальних цільових показників зі збирання, підготовки до повторного використання, рециклінгу та відновлення ВЕЕО, включаючи подання заяв, реєстрацію в реєстрах та перевірку звітності, передбачених цим Законом, здійснюється <i>центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну</i>	Статтею 6 проекту Закону передбачається, що уповноваженими органами виконавчої влади у сфері управління ЕЕО та ВЕЕО є Кабінет Міністрів України, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища, <i>центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів</i>, центральний орган виконавчої влади, що здійснює реалізацію державної політики у сфері державного контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів. Водночас згідно зі статтею 18 Закону України «Про управління відходами» уповноваженими органами виконавчої влади у сфері запобігання утворенню та управління відходами є Кабінет Міністрів України, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища, <i>центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами</i>, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері житлово-комунального господарства, <i>центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів</i>, центральний орган	Частини перша, третя статті 37, частина друга статті 38 проекту Закону потребують доопрацювання у частині зазначення відповідного органу та виду державного контролю

<i>політику у сфері управління відходами.</i> У частині другій статті 38 проєкту Закону зазначається, що за порушення вимог цього Закону <i>центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, застосовує адміністративно-господарські штрафи.</i> Також у назві розділу VI, у назві та тексті статті 27 проєкту Закону використовуються слова «<i>контроль</i> за дотримання законодавства у сфері управління ЕЕО та відходами ЕЕО», а в частині п'ятій статті 38 проєкту Закону – словесна конструкція «<i>компетентний орган</i>» у контексті здійснення державного контролю, зокрема у сфері управління ВЕЕО	виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації, інші органи виконавчої влади у межах повноважень, визначених законом. Відповідно до частини першої статті 23 Закону України «Про управління відходами» до повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів, належить здійснення у межах компетенції державного нагляду (контролю) за додержанням центральними органами виконавчої влади та їхніми територіальними органами (у разі утворення), місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування (в частині здійснення делегованих їм повноважень органів виконавчої влади), підприємствами, установами та організаціями незалежно від форми власності та господарювання, громадянами України, іноземцями та особами без громадянства, а також юридичними особами – нерезидентами вимог законодавства щодо: 1) збирання, перевезення, оброблення відходів; 2) дотримання суб'єктом господарювання у сфері управління відходами умов, встановлених дозволом на здійснення операцій з оброблення відходів; 3) подання декларацій про відходи; 4) ведення обліку відходів та подання звітності; 5) дотримання правил і режиму експлуатації об'єктів оброблення відходів; 6) перевезення небезпечних відходів через територію України та транскордонних перевезень небезпечних відходів; 7) виконання планів і програм у сфері управління відходами; 8) своєчасного та повного виконання заходів із захисту земель від засмічення та забруднення відходами. Разом з тим відповідно до статті 20² Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» <i>до компетенції центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів, у сфері охорони навколишнього природного середовища належить:</i> організація і здійснення у межах компетенції державного нагляду (контролю) за додержанням центральними органами виконавчої влади та їх територіальними органами, місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування в частині здійснення делегованих їм повноважень органів виконавчої влади, підприємствами, установами та організаціями незалежно від форми власності та господарювання, громадянами України, іноземцями та	
--	---	--

		особами без громадянства, а також юридичними особами – нерезидентами вимог законодавства, зокрема <i>про поводження з відходами</i>. Згідно зі статтею 35 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» <u>державний контроль</u> у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів здійснюється <i>центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів</i>. Виконавчі органи сільських, селищних, міських рад здійснюють державний контроль у сфері охорони навколишнього природного середовища. Проект Закону не містить розкриття значення терміна «компетентний орган». При цьому у статті 3 проекту Закону передбачається, що законодавство України у сфері управління ЕЕО та БЕЕО складається, у тому числі із законів України «Про охорону навколишнього природного середовища», «Про управління відходами»	
40 (1.7, 1.15)	У частині четвертій статті 37 проекту Закону пропонується передбачити, що контроль за дотриманням законодавства у сфері управління ЕЕО та БЕЕО щодо виконання мінімальних цільових показників зі збирання, підготовки до повторного використання, рециклінгу та відновлення БЕЕО здійснюється шляхом: 1) перевірки звітності у сфері управління БЕЕО, поданої через інформаційну систему управління відходами; 2) аналізу інформації, отриманої на обов'язковий запит від виробників ЕЕО, організацій розширеної відповідальності виробника, суб'єктів господарювання у сфері управління БЕЕО	Положення статті 37 проекту Закону у запропонованій редакції не дають можливості встановити правові наслідки аналізу інформації, отриманої на обов'язковий запит від виробників ЕЕО, організацій розширеної відповідальності виробника, суб'єктів господарювання у сфері управління БЕЕО	Проект Закону в цій частині потребує перегляду та доопрацювання з урахуванням наведеного
41 (1.7, 1.14)	Частиною першою статті 38 проекту Закону пропонується визначити, що особи, винні в порушенні законодавства у сфері	1. Варто зазначити, що у запропонованій редакції статті слова «відповідальність згідно з <u>іншими законами України</u>» ускладнюють розуміння виду та ступеня відповідальності, які можуть настати за порушення законодавства у сфері управління ЕЕО та БЕЕО, крім передбаченої у частині	Стаття 38 проекту Закону потребує перегляду та суттєвого

	управління ЕЕО та ВЕЕО, <i>несуть відповідальність згідно з цим та іншими законами України.</i> Стаття 38 проєкту Закону в цілому	другій статті 38 проєкту Закону адміністративно-господарської, що свідчить про незавершеність механізму правового регулювання та у майбутньому може призвести до застосування декількох видів відповідальності за одне і те саме порушення. 2. Частинами третьою та четвертою пропонується передбачити, що рішення про накладення штрафу, передбачених цією статтею, приймається органом та надсилається протягом 15 днів з дня виявлення порушення законодавства у сфері управління ЕЕО та ВЕЕО, а штраф підлягає сплаті протягом 15 днів, наступних за днем отримання відповідного рішення про його накладення, крім випадку оскарження відповідного рішення протягом цього ж строку. Проте положення статті 38 проєкту Закону не розкривають процедури повідомлення центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, про застосування до відповідної особи суб'єкта у сфері управління ЕЕО та ВЕЕО, винної в порушенні законодавства у сфері управління ЕЕО та ВЕЕО, адміністративно-господарського штрафу, яким чином надсилається рішення про накладення штрафу і забезпечується повідомлення про сплату штрафу у встановлений строк. 3. З огляду на пропонований зміст статті 38 проєкту Закону вважаємо за доцільне рекомендувати виокремити питання відповідальності за порушення законодавства у сфері управління ЕЕО та ВЕЕО в окремий розділ та розмежувати види відповідальності, у тому числі застосування адміністративно-господарських штрафів залежно від суб'єкта відносин, передбачити чіткий порядок прийняття рішень про накладення штрафу, порядок їх оскарження та набуття статусу виконавчого документа тощо	доопрацювання з урахуванням наведеного
42 (1.20)	Згідно з підпунктом «б» пункту 2 частини другої статті 38 проєкту Закону за порушення вимог цього Закону центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, застосовує адміністративно-господарські штрафи до організацій розширеної відповідальності виробника, зокрема за укладення договору з суб'єктом господарювання у сфері управління відходами <u>без дотримання вимоги щодо проведення відкритої конкурентної процедури відбору</u> – у розмірі десяти тисяч	Слід зазначити, що наведене положення <i>не враховує передбачених проєктом Закону випадків, коли допускається укладення відповідного договору без проведення відкритої конкурентної процедури відбору.</i> Так, частиною п'ятою статті 35 проєкту Закону передбачено, що <u>після закінчення строку договору про здійснення операцій з управління ВЕЕО сторони можуть без проведення конкурентної процедури відбору укласти такий договір на новий строк</u>, що відповідає періоду дії плану управління ВЕЕО організації розширеної відповідальності виробника. З огляду на наведене зазначені положення статей 35 та 38 проєкту Закону потребують взаємоузгодження	Проект Закону потребує доопрацювання з урахуванням наведеного

	неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а за повторне протягом одного року вчинення такого самого порушення – у розмірі двадцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян		
43 (1.16)	До проекту Закону в частині використання формулювань: <i>«приватне господарство», «комерційні, промислові, державні установи та організації», «у формі керівництва», «форма виконання», «інформаційно-роз'яснювальна та просвітницька робота»</i> (пункт 16 частини першої статті 1, пункт 6 частини першої статті 1, пункт 12 частини першої статті 8, пункт 9 частини першої статті 12, пункт 5 частини другої статті 16)	Проект Закону використовує термінологію, проте не повною мірою розкриває її зміст, що ускладнює її однозначне розуміння для цілей цього законопроекту	Положення проекту Закону потребують перегляду та відповідного доопрацювання
44 (1.16)	До проекту Закону в частині використання слів <i>«населений пункт або територіальна громада»</i>	Щодо ототожнення у проекті Закону терміна <i>«територіальні громади»</i> з адміністративно-територіальними одиницями / територією слід звернути увагу, що територіальні громади відповідно до частини першої статті 140 Конституції України, абзацу третього пункту 1 резолютивної частини Рішення Конституційного Суду України від 18 червня 2020 року № 12-рп (справа про об'єднання територіальних громад), статей 2, 3, 6 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» визначаються як жителі, тобто громадяни України, об'єднані постійним проживанням в межах села, селища, міста або об'єднань цих населених пунктів, що мають єдиний адміністративний центр. Стаття 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» чітко розмежовує правові терміни <i>«територіальна громада»</i> та <i>«територія територіальної громади»</i>	Проект Закону потребує доопрацювання шляхом заміни слів <i>«в населеному пункті або територіальній громаді»</i> словами <i>«в населеному пункті або на території територіальної громади»</i>
45 (1.16)	До проекту Закону в частині використання словесних конструкцій: <i>«промисловий виробничий об'єкт»</i> (пункт 3 частини першої статті 1); <i>«об'єкт з оброблення та рециклінгу ВЕЕО»</i> (пункт 12 частини першої статті 8); <i>«об'єкти управління відходами»,</i>	Проект Закону не розкриває значення вказаних термінів, у зв'язку з чим із редакцій положень наведених статей неможливо достеменно з'ясувати, які саме об'єкти належать до об'єктів управління відходами	Проект Закону потребує доопрацювання шляхом визначення наведених термінів

	що здійснюють оброблення ВЕЕО» (частина перша статті 24)		
46 (1.3, 1.16)	До проекту Закону в частині використання словесних конструкцій: «фракції відходів»; «вхідні фракції»; «вихідні фракції»; «вхідні та вихідні фракції»	Проект Закону не розкриває значення вказаних термінів, що ускладнює розуміння та реалізацію на практиці положень законопроекту, які містять використання вказаних словесних конструкцій	Стаття 1 проекту Закону потребує доопрацювання з метою доповнення її положеннями щодо визначення відповідних термінів
47 (1.14)	До проекту Закону в частині використання слів « <u>підозрюваного</u> як ВЕЕО» (частина п'ята статті 25)	Згідно з правилами нормопроєктувальної техніки проект акта повинен відповідати такій вимозі, як свобода від суперечностей, яка виявляється, зокрема у тому, що обрані слова (словосполучення) належать до різних сфер мовлення. Використане поняття «підозрюваного як ВЕЕО» не враховує термінологію національного законодавства. Натомість можна використати, наприклад, словесну конструкцію «що мають властивості ВЕЕО»	Проект Закону в цій частині потребує редакційного доопрацювання
48 (1.3, 1.7, 1.13)	До проекту Закону в частині <u>прийняття рішень центральним органом виконавчої влади</u> , що реалізує державну політику у сфері управління відходами, <u>про відмову у включенні до</u> Реєстру виробників ЕЕО або Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника (статті 16 та 30). До статті 38 проекту Закону	Так, частиною четвертою статті 16 проекту Закону передбачається, що центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, протягом 15 календарних днів з дати отримання заяви про включення до Реєстру виробників ЕЕО <u>приймає рішення</u> про включення <u>або про відмову</u> у включенні заявника до Реєстру виробників ЕЕО. При цьому згідно з частиною сьомою <u>підставою для відмови</u> у включенні до Реєстру виробників ЕЕО <u>є відсутність у заяві про включення заявника до Реєстру виробників ЕЕО інформації, передбаченої цим Законом</u> . Подібні положення пропонуються у статті 30 проекту Закону: згідно з частиною п'ятою центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, протягом 45 календарних днів з дати отримання заяви про включення до Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника та доданих до неї документів <u>приймає рішення</u> про включення <u>або відмову</u> у включенні заявника до Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника; <u>підставою для відмови</u> у включенні до Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника <u>є невідповідність заяви про включення до Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника або доданих до неї документів вимогам, встановленим цією статтею</u> . Аналіз проекту Закону в цілому не виявив положень, які б передбачали можливість усунення недоліків виробниками ЕЕО та юридичними особами, які мають намір отримати статус організації розширеної відповідальності виробника, при поданні заяв про включення до Реєстру виробників ЕЕО або Реєстру організацій розширеної відповідальності виробника, що не узгоджується із задекларованими Конституцією України засадами забезпечення державою рівних	Проект Закону потребує перегляду та доопрацювання з урахуванням наведеного

		прав та принципу верховенства права. У підпункті 6.1 пункту 6 чек-листа 1 цього висновку зазначається, що положення проекту Закону в пропонованій редакції містять норми, які стосуються адміністративної процедури, у зв'язку з чим мають враховувати норми та відповідати положенням Закону України «Про адміністративну процедуру» (Закон № 2073), який набрав чинності 15 грудня 2023 року. Так, частиною першою статті 43 Закону № 2073 визначено, що <i>у разі якщо заяву подано з порушенням встановлених законодавством вимог, посадова особа адміністративного органу, яка розглядає справу, приймає рішення про залишення заяви без руху</i>. Адміністративний орган надсилає заявнику письмове повідомлення про залишення заяви без руху протягом трьох робочих днів з дня отримання заяви, а в разі особистого звернення із заявою негайно (за можливості) вручає під підпис таке повідомлення особі, яка подала заяву, безпосередньо в адміністративному органі. <u>У повідомленні про залишення заяви без руху зазначаються виявлені недоліки з посиланням на порушені вимоги законодавства, спосіб та строк усунення недоліків, а також способи, порядок та строки оскарження рішення про залишення заяви без руху.</u> Адміністративний орган встановлює строк, достатній для усунення заявником виявлених недоліків. За клопотанням заявника адміністративний орган може продовжити строк усунення виявлених недоліків. Водночас згідно з частиною третьою статті 43 вказаного Закону <i>у разі усунення виявлених недоліків у строк</i>, встановлений адміністративним органом, <i>заява вважається поданою в день її первинного подання</i>. При цьому строк розгляду справи продовжується на строк залишення заяви без руху. Враховуючи наведене, проект Закону потребує доопрацювання з огляду на положення статті 43 Закону № 2073. Аналогічне зауваження висловлюється до статті 38 проекту Закону, оскільки її редакція, як і в цілому проект, не передбачає можливості усунення недоліків, зокрема, виробниками ЕЕО, організаціями розширеної відповідальності виробника, суб'єктами господарювання у сфері управління ВЕЕО, у разі виявлення порушень законодавства у сфері управління ЕЕО та ВЕЕО, за які цією статтею пропонується застосовувати адміністративно-господарські штрафи	
49 (1.7)	До проектів додатків 1, 2 до проекту Закону в частині використання слова <u>«телекомунікацій»</u>	Пропоноване актом слово <u>«телекомунікацій»</u> не враховує термінологію Закону України «Про електронні комунікації», який використовує та надає визначення терміна <u>«електронна комунікація»</u>	Проекти додатків 1, 2 до проекту Закону потребують перегляду та відповідного доопрацювання з урахуванням

			наведеного
50 (1.3)	До проєкту Закону в цілому	1. Відповідно до статті 3 проєкту Закону законодавство України у сфері управління ЕЕО та ВЕЕО складається з Конституції України, цього Закону, законів України <i>«Про управління відходами»</i>, <i>«Про охорону навколишнього природного середовища»</i>, <i>«Про металобрухт»</i>, <i>«Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення»</i>, <i>«Про державний ринковий нагляд і контроль нехарчової продукції»</i>, <i>«Про загальну безпечність нехарчової продукції»</i>, <i>«Про вилучення з обігу, переробку, утилізацію, знищення або подальше використання неякісної та небезпечної продукції»</i> та інших нормативно-правових актів, що регулюють відносини у сфері управління ЕЕО та ВЕЕО, а також міжнародних договорів, що регулюють діяльність у сфері управління ЕЕО та ВЕЕО, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Проте проєктом Закону не передбачено положень щодо внесення відповідних змін, зокрема до законів України <i>«Про управління відходами»</i>, <i>«Про охорону навколишнього природного середовища»</i>, <i>«Про металобрухт»</i> з урахування особливостей у регулюванні відносин, пов'язаних з управлінням ВЕЕО. Так, у частині сьомій статті 36 проєкту Закону пропонується передбачити, що порядок подання та перевірки звітності у сфері управління ВЕЕО затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері управління відходами. При цьому відповідно до Закону України <i>«Про управління відходами»</i>: до повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері житлово-комунального господарства, у сфері управління відходами належить затвердження методики розрахунків цільових показників з підготовки до повторного використання та рециклінгу побутових відходів, порядку та форм надання <u>звітності</u> щодо їх виконання (пункт 12 частини першої статті 22); методика розрахунку цільових показників щодо підготовки до повторного використання та рециклінгу побутових відходів, порядок та форми подання <u>звітності</u> щодо їх виконання встановлюються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері житлово-комунального господарства (частина друга статті 37). Водночас проєкт Закону регулює питання, пов'язані з побутовими відходами, до яких входять ВЕЕО (наприклад, статті 7, 8, 15, 17, 34 та згідно з проєктом додатка 1 до проєкту Закону), роздільного збирання ВЕЕО, не передбачивши при цьому, зокрема, вживання відповідних термінів у значеннях, наведених у Законі України <i>«Про управління відходами»</i>, та в цілому не враховує наведених положень цього Закону. 2. Також відповідно до Закону України <i>«Про управління відходами»</i>:	Проект Закону потребує перегляду та суттєвого доопрацювання з урахуванням наведеного

		декларація про відходи – це документ, який згідно з цим Законом подають утворювачі відходів у разі, якщо їхня діяльність призводить до утворення небезпечних відходів або річний обсяг утворення відходів, що не є небезпечними, перевищує 50 тонн (пункт 12 статті 1); утворювачі відходів, крім утворювачів відходів домогосподарств, зобов'язані подавати декларацію про відходи, якщо діяльність такого утворювача відходів призводить до утворення небезпечних відходів або річний обсяг утворення відходів, що не є небезпечними, перевищує 50 тонн (пункт 12 частини другої статті 16). Власники відходів, діяльність яких призводить до утворення небезпечних відходів, або власники відходів, що не є небезпечними, річний обсяг утворення яких перевищує 50 тонн, один раз на рік подають декларацію про відходи. Порядок подання декларації про відходи та її форма затверджуються Кабінетом Міністрів України. Водночас вимоги щодо подання зазначеної декларації та особливості, пов'язані з поданням такої декларації суб'єктами господарювання у сфері управління ВЕЕО, у проєкті Закону не відображено	
--	--	---	--

**Оцінка відповідності проєкту Закону України
«Про електричне та електронне обладнання та відходи електричного
та електронного обладнання» принципу забезпечення рівних прав
та можливостей жінок і чоловіків**

Підсумкова оцінка: відповідний.

Критерії оцінки:

1	<i>Проект акта законодавства:</i>	
1.1	відповідає міжнародним договорам України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, та резолюціям міжнародних конференцій, міжнародних організацій, її органів	так
1.2	відповідає національному законодавству України у сфері забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків	так
1.3	внаслідок прийняття нормативно-правового акта неможливе в короткостроковій або довгостроковій перспективі погіршення/послаблення захисту прав жінок/чоловіків	так
1.4	при підготовці проєкту акта законодавства зібрані та проаналізовані дані з розбивкою за статтю та віком	—
1.5	при підготовці проєкту акта законодавства визначені та враховані потреби жінок і чоловіків, хлопчиків та дівчаток	—
1.6	не містить положень прямої або непрямої дискримінації, підбурювання або утиску на основі статі особи або групи осіб	так
1.7	забезпечує збалансовану участь та рівні можливості для жінок і чоловіків різних груп у виборчому процесі, прийнятті рішень на всіх рівнях, представленості у державних органах та органах місцевого самоврядування, політичній чи громадській діяльності	так
1.8	не містить положень, які можуть призвести до обмеження прав або можливостей жінок або чоловіків у соціально-економічній сфері, доступі до інфраструктури та послуг, зайнятості, праці та одержанні винагороди за неї, у сфері підприємництва та соціального захисту, громадянства, шлюбу, сімейних відносин, материнства і батьківства, охорони здоров'я тощо	так
1.9	позитивні дії мають правомірну об'єктивно обґрунтовану мету, спрямовану на усунення юридичної/фактичної нерівності у можливостях жінок і чоловіків щодо реалізації прав і свобод	так

**Оцінка відповідності проєкту міжнародного договору України,
який пропонується схвалити (підписати) згідно з проєктом акта законодавства,
Конституції та законам України**

Підсумкова оцінка: проєкт постанови не є проєктом акта законодавства, яким пропонується схвалення (підписання) проєкту міжнародного договору України.

Критерії оцінки:

1	<i>Проєкт міжнародного договору України відповідає Конституції України</i>	
2	<i>Проєкт міжнародного договору України відповідає законам України</i>	
3	<i>Інше</i>	